

Չ ա ն ձ ր ո յ ք

Փողոցն անդուլ կ'արտաշնչէ ծուխ ու փոշի,
Ազմուկն իմ շուրջ կը բարձրանայ գերդ գոլորշի,
Ժըխորին հետ մըշուշի պէս կը թանձրանայ
Եւ յուօրէն կը տարածուի հոգւոյս վըրայ...:

Հոգէն խոցուած անբուժելի՝ ամբոխն համայն,
Օսի նըման կը գալարուի ինքն իր վըրան ...
Թակարդուած են իր թեւերուն մէջ ամբափակ
Եւ իր ժահրով կը դիմանան իղձերս համակ ...:

Ու դեռ հըլու՝ խոհերուս խօլ քմայքներուն,
Ամէն իրի մէջ կ'որոնեմ միտք մ'անանուն ...
Տենչերս անյագ, սակայն, տակաւ կը նըւաղին,
Ներարկումէն ունայնութեան ափիոնին —:

Ժամերն յանկարծ կը պարտասին իրենց վագֆէն
Ու քայլերուս մեղկ ձանձրոյթին թոյնը կ'ըմպեն....
Իրերն ինձմէ կը հեռանան ատելութեամբ,
Գոյն ու ձեւերն ալ յամբօրէն կը հագնին ամպ ...:

Ինձ օգնութեան գո՛ւր կը կանչեմ լացը մանուկ,
Որ հոգիէս վանէ ամէն բոյր աղտաղտուկ,
Եւ կամ խինդը, միշտ յաղթական ու պատանի,
Որ զիս գրկէ երազանքին ծոցը տանի ...:

Մայր ցամաքէն հեռու նետուած կըղզի մ'եմ ես
Համայնակուլ քաղաքն անծիր ծովու մը պէս,
Խարազանուած՝ քամիներու շունչովն անհուն,
Կ'աւագէ յար հունն ապառաժ իմ եզրերուն ...: